



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκέμβρ' είκοσιμία,
θαλάσσης τρικυμία.

**Λένε μὲ σαντούρα
Καλαντα καινούρια.**

Α'.

Μᾶς ἤλθαν τὰ Χριστούγεννα, καυμένε Περικλέτο,
κι' ἄς τὰ χαροῦμε' φέτο.
Μᾶς ἤλθαν τὰ Χριστούγεννα τὰ τρισευχισμένα...
τραγούδα τα μ' ἔμένα.

Όλοι πανηγυρίζουνε,
Χριστόψωμα μυρίζουνε,
καλοφημένοι διάνοι.

Πέρσου σὰν τοῦτο τὸν καιρὸ
ὁ Χάρος ἔστηνε χορὸ
ἀπάνω' στὸ Μπιζάνι.

Μὴ λησμονῆς τὰ περουνά,
ὁποῦ σὲ βράχους καὶ βουνὰ
ἀνέκρουες παιᾶνας.

Μὴ λησμονῆς τοὺς στεναγμούς,
τὰ κλάμματα καὶ τοὺς λυγμούς
χαροκαμμένης μάνας.

Μᾶς ἤλθαν τὰ Χριστούγεννα μετὰ πολλὰ παθήματα,
σὰν πέρσου τοῦτον τὸν καιρὸ
τὶ πανηγύρι τρομερὸ
καὶ τὶ κρυοπαγήματα.

Μᾶς ἤλθαν τὰ Χριστούγεννα... σκιρτοῦν Στρατοὶ καὶ Στό-
[λοι,
'φέτος Χριστούγεννα γλυκὰ
κι' ἀνώδυνα κι' εἰρηνικά,
ποῦ χαίρ' ἡ κτίσις ὅλη.

Χίλια κι' ἑκατόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια καὶ διακόσα κι' ὀγδοῆντα τρία,
ὁ Δευτέρης φεύγει γιὰ τὴν Ἑσπερία.

Μᾶς ἤλθαν τὰ Χριστούγεννα, Πατρίδα στεφανώτρα,
Χριστούγεννα παλληκαριάς,
λυτρώσεως, Ἐλευθεριάς,
βάλε κρασί' στὴν τσότρα.

Ἀμὴν ἀμὴν,
Εἰρήν' ἡμῖν,
Εἰρήνη καὶ πρὸς ὅλους.

Ἐλθαίς κρατῶ,
παντοῦ κυττῶ
Εἰρήνης ἀποστέλους.

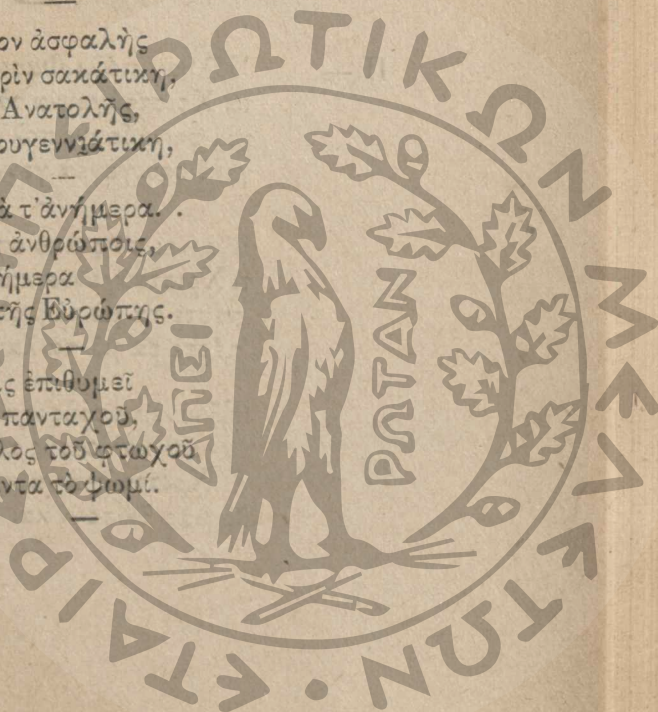
Εἰρήνη μ' Ἀρκουδιάρηδες
καὶ μ' ἄλλους μακελλάρηδες,
ποῦ τὸν γκιουλέκα κάνουν.

Εἰρήνη' στὴν Ἀνατολή,
ὁποῦ τὴν φτύνουνε πολλοὶ
γιὰ νὰ μὴ τὴν βασκάνουν.

Εἰρήνη πλέον ἀσφαλῆς
κι' ὄχι σὰν πρὶν σακάτικη,
Εἰρήνη τῆς Ἀνατολῆς,
χαρὰ Χριστουγεννιάτικη,

Πᾶν τὰ θεριὰ τ' ἀνήμερα...
Εἰρήνη τοῖς ἀνθρώποις,
ὁμοφωνία σήμερα
κι' ἐκείνης τῆς Εὐρώπης.

Τώρα καθεὶς ἐπιθυμεῖ
ἰσορροπίαν πανταχοῦ,
μόν' ὁ μεγάλος τοῦ φτωχοῦ
νὰ τρώῃ πάντα τὸ φωμί.



Ειρήνης τρώπαια τρανά
σαρόνουν έργα φαύλα,
καί σ' ἀπειράριθμα δεινά
βάζουν μεγάλη παύλα.

Ἄσσημοι ψάλλουν καὶ κλεινοὶ
θείας Εἰρήνης ἔπη,
ισότης τὴν ἄλθητινὴν
τὴν πλάσιν θὰ διέπη.

Θὰ λείφουν ἀνομήματα,
δὲν θὰ ἔμπορῃς νὰ κλέψῃς,
μήτε σὲ ξένα κτήματα
κάνεις δὲν θάχῃ βλάβεις.

Ψάλλω σὲ κόσμῳ τέλειο
Εἰρήνης Εὐαγγέλιο,
ισότητος τροπάρι.

Ἦμῳ Μινίστρος φαλακροῦς,
ὅπου πουλοῦνε τοὺς μικροὺς
γὰ πράσινο χαβιάρι.

Ἄς σβύσουν Ἀρεῶς πυρά,
Εἰρήνης σήμερα χαρά,
Εἰρήνης γεννητούρια.

Ἄς σβύσουν Ἀρεῶς δαυλοὶ
κι' ἄς ἀνυμνήσουν ἀγραυλοὶ
Χριστοῦγεννα καινούρια.

Εἰρήνη τούτους τοὺς καιροὺς,
Εἰρήνη ἡμῖν καὶ πᾶσι,
κι' ὁ κόσμος θέλει σὲ χοροὺς
καὶ γλέντια νὰ ξεσπάσῃ

Β.

Π.— Ἦλθαν πάλι, Φασουλῇ,
τὰ Χριστοῦγεννα τὰ νέα,
καὶ φωνάζουν πολλοί:
γεῖά σου, γενεὰ γενναία.

Βγαίνει φῶς ἀπὸ σπηλιά...
τί Χριστοῦγεννα καὶ τοῦτα!..
ἴστε τα μὲ τὰ βιολιά,
ἴστε τα μὲ τὰ λαγούτα.

Ἐξυμνεῖτε τοὺς ἀγῶνας
νῦν αἶ καὶ τοὺς αἰῶνας.
Τί Χριστοῦγεννα κι' αὐτά!..
θὰ μᾶς δώσουν καὶ λεφτά.

Ψάλλετε θριάμβους πάλιν
δίχως νὰ μεγαλαυχῇτε,
καὶ πρὸς νέαν τὴν πάλιν
τὰς ψυχὰς νὰ κατηχῇτε.

Νέο θάρρος ξαναπέρνω,
καὶ τραβῶ μὲ τὰ βιολιά
νὰ τὰ πῶ στὸν Βασιλῆα,
νὰ τὰ πῶ καὶ στὸ Κουβέρνο.

Ὅλοι θερμὰ μᾶς ἀγαποῦν, κι' ἡμεῖς τοὺς ἀγαποῦμε,
τὸ κάθε κτήμα τὸ χουμε δικό μας καὶ κοινό,
καὶ τώρα θέλομε, παιδιὰ, τὰ Κάλαντα νὰ πούμε
βαστώντας στὸ κεφάλι μας τὸ Βραζιλιανό.

Κι' οἱ δὲ χαῖροι τὰ λέν μαζι.

Λοιπὸν καλησπερούδια σας... χαρὰ στὸ ροιζικό σας,
θὰ πούμε τὰ Χριστοῦγεννα ξανά στ' ἀρχοντικό σας,
Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα... θριάμβων πανδαισία,
καὶ λόγια στὴ Βουλὴ πολλά,
κι' ὅλοι γυρεύουν καὶ καλὰ
νὰ κάνουν τὸν Μεσσία.

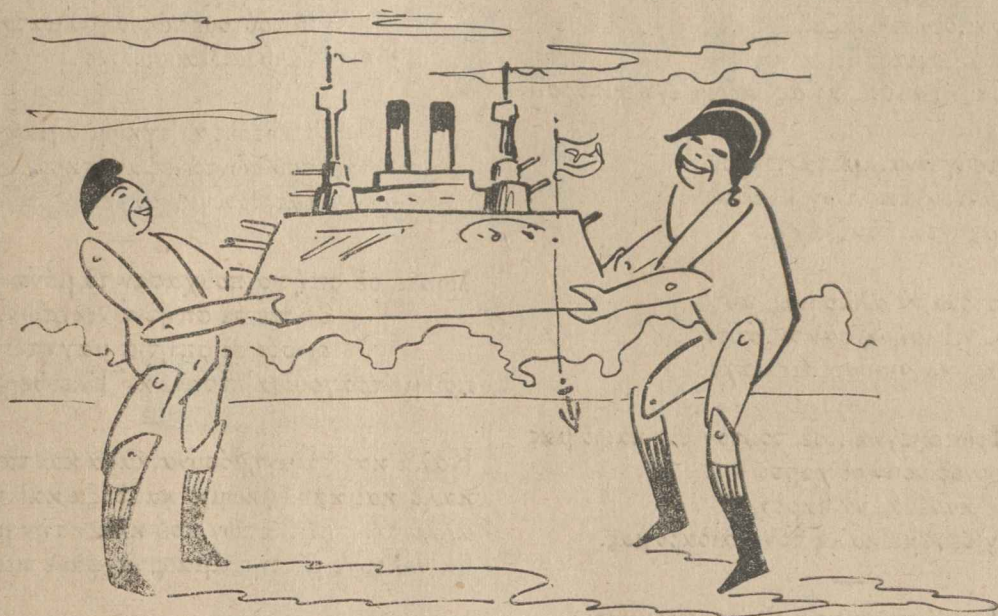
Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, τρανὴ τοῦ κόσμου Σχολή,
ἐλησμονήθησαν δεινά,
καὶ Πρεσβευτὴ μας τὸν Πανᾶ
θὰ στείλωμε στὴν Πόλι.

Γλυκείας Εἰρήνης ἔρωτες
ἐληῆς σκορπίζουσε κλαριά,
παλεύουν ὅμως καὶ θερμά,
τίγρεις καὶ ρινοκέρωτες.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου ἡμέρα πρώτη,
Χριστόφωμα μυρίζουσε,
κι' ἀντίχριστοι σφυρίζουσε
ἀπὸ Ταρτάρων σκοτὴ.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, Θεὸς σωτὴρ γεννᾶται,
Εἰρήνην ζωπάροχος ἀνὰ τὴν γῆν πλανᾶται,
κρατεῖ καὶ κλήμα σταφυλῆς,
κρατεῖ καὶ καθεμιάς φυλῆς
συνθήκας καὶ συμβάσεις,
κι' εὐδαίμων χαίρει πλάσις.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, σκιρτήματα ψυχῆς
καὶ δοῦλοι πολυτλήμονες καὶ σκλάβοι δυστυχεῖς,
ὅπου τοὺς εἶδαν ἥρωας Ἐλευθερίας ἀγῶνες
καὶ τώρα μόλις ἄρχισε γι' αὐτοὺς νὰ γλυκοφέγγῃ.



παρακαλοῦν γονατιστοὶ θαυματουργαῖς εἰκόνες
νὰ μὴν πεθάνουν στὴ σκλαβιά τοῦ Λιάπη καὶ τοῦ Γκέ-
[γκη].

Χριστοῦγεννα... στῆς Ἐκκλησιαῖς
κυττάξετε μ' ἄρμ αἰτωσιαῖς
παιδιὰ, γυναῖκες, γέροντες.

Γονατιστοὶ παρακαλοῦν,
καὶ τέτοια Σχολὴ δὲν γελοῦν
μ' ὅλους τοὺς Ἐλευθέρους.

Σκλάβοι θὰ γίνουσε ξανά,
βογγοῦν τριγύρω τὰ βουνά,
κι' ἡ λαγκαδιὰς κι' οἱ βράχοι.

Πλὴν ὄρκο πιάνουν ἱερὸ
νᾶχουν τουφέκι φλογερὸ
παρηγοριὰ μονάχη.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, βοσκῶν ἡχεῖ φλογέρα,
καὶ χεῖλη, ποῦ πικρογελοῦν,
τὸν διάβολο παρακαλοῦν
τὸν κανταδόρων Ἰταλῶν νὰ πάρῃ τὸν πατέρα.

Πάλι βογγᾷ πατρώα γῆ,
στὴν φάτνην μάγους ὀδηγεῖ
ὅταν κι' ἄλλοτε τὰ στέρι.

Εἰρήνης πλοῦτος ἐκλεκτός,
ἀλλὰ καὶ πόλεμος φρικτός
μὲ δίκαιο μαχαίρι.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα... κανεὶς δὲν λείει φέμματα,
κι' ἐνῶ πηγαίνει σὲ χοροὺς
μὴς τίγρεις αἰμοχαροῦς
θὰ σὲ τρομάξουν βλέμματα.

Μέλπει τὴν θείαν γέννησιν ἀγγελικὴ χορεία,
λάμπει σαπφείρων οὐρανός,
κι' ἀνοίγει στόμα καθενὸς
μεγάλου κάρχαρτα.

Ἔθνη, φυλαὶ σηκώνονται
νὰ εἶν ἀσπόνδους φίλους,
σκυλόφαρα τσακνόνται
μαζὶ μὲ κροκοδείλους.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα... στερεῖν γελάδες,
καὶ πρόβατα δὲν βρίσκουνε χορτάρι σὲ βουνό,

κι'εἰρηνικά μᾶς βεβαιοῦν οἱ φίλοι Τουρκαλάδες
πῶς τώρα πιά τὸ πῆρανε τὸ Βραζιλιανό.

Κι'ἂν ἀληθῶς τὸ πῆρανε κι'ἔδωσαν καὶ καπάρο,
ἃς εἶναι,δὲν πειράζει,
δὲν βάζομε μαράζι,
φίλοι μας λέγονται κι'αὐτοί, κι'ἃς ρίξωμ' ἓνα σμπάρο.

Χριστούγεννα...μετὰ πυρσῶν
καὶ μάντεις ἀπὸ τῶν Περσῶν
μᾶς ἔρχονται τὸν Σάχη.

Καὶ σ'τόνα κι'ἄλλο μας αὐτὶ
μᾶς λέν: Εἰρήνη σὰν κι'αὐτὴ
τύφλαις καὶ μούντζαις νάχη

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα...σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ μας
ἃς περνοδίνουν οἱ χοροὶ
χωρὶς κανένας νὰ θαρρή
πῶς τώρα πιά τὸν δέσαμε καλὰ τὸν γαῖδαρό μας.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, κι' ἡ Φήμη περιφέρει
νέο μαντάτο ξαφνικό,
καὶ λὲν πολλοὶ σ'τὸν Κρητικό:
τὸν νοῦ σου, κύρ Λευτέρη.

Μ' ὅλη τὴ φτώχεια ποῦχουνε καὶ μ' ὅλο τὸ κεσάτι
τὸ Ρίον Ἰανέϊρον τὸ πῆραν οἱ φεσάτοι.
Κι' αὐτὸς τοὺς λέει γελαστός: ὅσο γιὰ ντρέτνωτ ἔννοια
ἐγὼ μ' ἔδω, καὶ ξένοιαστοὶ χαϊδεύετε τὰ γένεια σας. [σας,

Δὲν κάθεται κανεὶς ἀργός,
φωνάζουν λογοκόποι,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς
πηγαίνει σ'τὴν Εὐρώπη.

Πουλάκια κελαῖδοῦν ξανὰ
πῶς σ'τῆς Ἡπείρου τὰ βουνὰ
στέκει πανόρηθα Βλάχα.

Κι' ὁ Κρητικὸς ἀναχωρεῖ
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἀπορεῖ
ποῦ νὰ πηγαίνει τάχα.

Ἀναχωρεῖς, κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς
ὅσους Μινίστρος ἀγαπᾶς
ἐλπίζω ν' ἀπαντήσης.

Σύρε καὶ πάλι σ'τὸ καλό,
καὶ πρόσεχε, παρακαλῶ,
μὴν τοὺς δυσαρεστήσης.

Γ.

Θρίαμβοι Στόλων καὶ Στρατῶν,
κι' ἐμεῖς φωνάζομε ξανά:

δῶστε σὲ χήραις κι' ὀρφανὰ
τῶν σκοτωμένων μαχητῶν.

Αὐτοὶ ψυχῶν ἰνδάλματα,
γιὰ τοὺτους τῶρ ἀγάλματα,
Πάνθεα, Μαυσωλεῖα.

Γι' αὐτοὺς κι' ἐγκώμια μακρά,
ὅπου ζωντάνεψαν νεκρά
Πατρίδος μεγαλεῖα.

Δῶστε σὲ σπήτια, ποῦχασαν τὰ μόνια τῶν στηρίγματα,
δῶστε σὲ σπήτια νικητῶν,
δῶστε σὲ σπήτια μαχητῶν,
ποῦ μὲ τραγοῦδι' πέσανε κι' Ἐλευθερίας κηρύγματα.

Καλὰ καὶ τὰ μνημόσυνα, καλὰ καὶ τὰ στεφάνια,
καλὸ καὶ καθ' ἐγκώμιο καὶ δόξα καὶ τιμὴ,
ἀλλὰ τὰ σπήτια τῶν, ποῦ κλαῖν τὴν μαύρη τὴν ὀρφάνια,
θὰ θέλουνε μὲ τῆς τιμαῖς νὰ φάνε καὶ φωμί.

Δὲν πρέπ' ἡ γλῶσσα μοναχὰ νὰ ράβῃ καὶ νὰ κόβῃ,
σὺ, Πολιτεία, τάισε καὶ χήραις κι' ὀρφανὰ,
θυμῆσου πῶς λυσίκομος ἦ δυστυχῆς Νιόβη
δὲν ἔξεχασε σ'τὴ λύπη τῆς κι' ἐκείνη πῶς πεινᾷ.

Νέα Χριστούγεννα τιμῆς,
ποῦ ξεφωνίζομε κι' ἐμεῖς:
βοήθεια σ'τὴν ὀρφάνια.

Ποῦκανε χέρια νὰ λυθοῦν
καὶ μέτωπα νὰ σηκωθοῦν
μὲ τόση περηφάνεια.

Χριστούγεννα... παιὰν ἡχεῖ,
λαὸς τὸ γόνυ κλίνει,
κι' ἂν τὸ πουγγί τῶν τὸ παχὺ
δὲν τῶλυσαν ἐκείνοι,
ποῦ τὰ παυτὰ τῶν πάντοτε τὰ κάνουν παξιμάδια,
μὰ σύ, Δαέ, καὶ πάλι
δεῖξε φυχὴ μεγάλη
γιὰ φαμελῖαις, ποῦ μέιναν τὰ σπήτια τῶν ρημάδια.

Ἐσὺ καὶ τώρα λύσε κάθε κομπόδεμά σου
γιὰ τοὺτους, ποῦχουν κάνει μεγάλο τῶνομά σου.
Καὶ κάθε πλουτοκράτης καὶ παχυμουλαράτος,
ποῦ Μαριωνά λατρεῖ, νὰ πάῃ κατὰ κράτος,
εἴθε κι' αὐτὸς μιὰ μέρα πεινῶν νὰ τὰ κορδῶσῃ
καὶ μὲ τὰ πρῖνὰ τῆς ἡμοῦλα νὰ τοῦ δώσῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἴτε σ'τὴν ὁδὸν Σταδίου ν' ἀγοράσετε καπέλα
τοῦ γνωστοῦ Κρουσικοπούλου, ποῦναι τζόγια, ποῦναι
[τρέλλα.